

Arrest

nr. 69 237 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 7 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LENAERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2008 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 9 december 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 29 juli 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 8 augustus 2011.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 03.11.2008, en verkreeg de E-kaart op dd. 09.12.2009. Uit de voorgelegde bewijsstukken (verkoopovereenkomst aandelen en aansluitingsverklaring Xerius dd. 31.10.2008) bleek dat betrokkene op dd. 27.10.2008, door het aanschaffen van 20% van de aandelen, aandeelhouder was geworden in R. C. (Raf BVBA).

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 4/6/2011 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Uit verder onderzoek is gebleken dat het bedrijf Raf BVBA, waar betrokkene werkzaam was als zelfstandige, failliet werd verklaard op 05/03/2009. Dit werd vastgesteld op basis van gegevens van UNIZO (dd. 28.07.2011) en een uittreksel van het Statsblad. Hieruit blijkt dat betrokkenes situatie helemaal veranderd is.

Uit bijkomend onderzoek Week betrokkene op 27/10/08 zich aangesloten te hebben als zelfstandige bij het sociaal verzekeringsfonds Xerius. Op 3/11/08 diende zij een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als zelfstandige. Zij verkreeg op 9/12/08 op basis hiervan de E-kaart. Op 29/12/08, 20 dagen na het verkrijgen van de E-kaart, zette zij vrijwillig haar aansluiting als zelfstandige stop. Sindsdien is zij tot op heden nooit meer aangesloten geweest als zelfstandige, en voldoet ze dus niet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980).

Als werknemer voldoet betrokkene evenmin aan de verblijfsvoorwaarden. Onderdanen van Roemenië en Bulgarije zijn heden onderworpen aan de overgangsmaatregelen en dienen een regelmatige en ononderbroken periode van minstens 12 maanden tewerkstelling aan te tonen (art 69 sexies - KB 8.10.1981). Uit de gegevens van de RSZ-databank, in het administratief dossier, blijkt dat betrokkene nooit als werknemer werd gemeld in België en aldus niet aan deze verblijfsvoorwaarden voldoet (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 2 categorie als alleenstaande van 01.06.2010 tot 28.02.2011. In juni 2011 kreeg betrokkene opnieuw financiële hulp van het OCMW. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).*

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de “ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel én vertrouwensbeginsel.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd door zich te baseren op stukken uit een dossier dat kennelijk niet volledig is.

De bestreden beslissing stelt immers dat verzoekster niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Terwijl de overheid bij een dergelijke summier dossier de nodige inspanningen moet doen om voldoende informatie te verzamelen alvorens een beslissing te nemen. Indien het dossier zodanig summier is dient de overheid bijkomende informatie op te vragen bij verzoekster zelf of bij zijn eigen overheidsinstanties.

Dat de overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig tewerk moet gaan door eerst te onderzoeken, controleren en dan pas een besluit te nemen. Dat verzoekster er bovendien rechtmatig op mocht vertrouwen dat de overheid zorgvuldig tewerk zou gaan.

De overheid heeft niet de nodige controle gedaan om na te gaan of verzoekster een opleiding volgde teneinde haar beter te profileren op de arbeidsmarkt en onnodig het sociale bijstandstelsel zou

belasten. Bij het nemen van haar beslissing heeft de overheid dan ook geen rekening gehouden met de te volgen opleidingen van verzoekster en de aard en omvang van de leefloon die zij ontvangt en de periode daarvan, rekening houdende met de vooropgestelde plannen.

Uit de bestreden beslissing kan verzoekster enkel afleiden dat de overheid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster heeft 'onderzocht' op grond van zelf opgezochte doch onvolledige gegevens.

Er is verzoekster nooit om verduidelijking of bijkomende stukken gevraagd, zodat zij er van uit ging dat haar specifieke situatie binnen de wettelijke kader resulteerde.

De overheid heeft enerzijds zelf onvoldoende informatie ingewonnen bij haar eigen instanties én heeft anderzijds geen informatie opgevraagd bij verzoekster.

De overheid is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor er geen correcte beoordeling kon gebeuren en zij derhalve onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster is derhalve van mening dat er een schending van de materiële motiveringsplicht is.

(zie bv. R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001; RvV nr. 24.481, 13 maart 2009; RvV nr. 10.209, 21 april 2008)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding.

Bij het nemen van een beslissing moet het bestuur zich steunen op alle gegevens van het dossier. Het bestuur heeft onder andere geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster reeds geruime tijd opleidingen volgde bij de VDAB.

De inburgeringscursussen bij de Stad Hasselt opgestart in februari 2009. Zij beëindigde de opleidingen met vrucht in het Centrum Basiseducatie Limburg Zuid VZW te Hasselt en volgde 560 uren opleiding Nederlands tweede taal. Hiertoe ontving zij voor het volgen van deze cursussen een diploma op 27/04/2010.

Verzoekster schreef zich bijkomend in voor vervolmakingscursussen en opleiding bij de VDAB in informatica en voor het halen van een rijbewijs. Hiermee is totaal geen rekening gehouden.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en getuigt van een onzorgvuldig optreden van het bestuur.

Verzoekster is dan ook van mening dat de zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. (RvSt nr. 154.954, 14 feb. 2006; Rvst. 167.411, 2 feb. 2007; RvV nr. 15.642, 1 sept. 2008).

De bestreden beslissing is derhalve genomen op grond van onjuiste, minstens onvolledige gegevens en op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze.

Tot slot is verzoekster van mening dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel aangezien het beginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.

Zoals reeds aangehaald is verzoekster niet vrijwillig werkloos geworden, maar wel diende zij haar inschrijving als zelfstandige stop te zetten omwille van het faillissement van de zaak waarvan zij medeaandeelhoudster was en geenszins wenste aangesproken te worden voor schulden dewelke zij niet gemaakt had.

Verzoekster deed daarop al het nodige om zich op de arbeidsmarkt te profileren en thans nu zij opnieuw kan starten op de arbeidsmarkt wordt plots haar verblijfsvergunning ingetrokken en wordt zij verzocht om het land te verlaten."

2.2 Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster stelt dat de beslissing gebaseerd werd op een dossier dat kennelijk onvolledig is. Ze stelt dat verwerende partij naliel na te gaan of zij een opleiding volgde teneinde haar beter te profileren op de arbeidsmarkt en zo nodig het sociale bijstandsstelsel zou belasten. Ze verwijt verwerende partij geen bijkomende informatie te hebben opgevraagd. Ze verwijst naar het feit dat ze reeds geruime tijd opleidingen volgde bij de VDAB, dat ze inburgeringcursussen is opgestart en een opleiding Nederlands volgde. Tenslotte stelt ze dat ze niet vrijwillig werkloos is geworden, doch dat ze haar inschrijving als zelfstandige diende stop te zetten omwille van het faillissement.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet enkel rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster sinds 29 december 2008 geen zelfstandige meer is maar ook met het feit dat verzoekster financiële steun ontvangt van het OCMW, dat het bedrijf Raf BVBA, waar verzoekster werkzaam was als zelfstandige, failliet werd verklaard op 5 maart 2009 en dat zij niet beschouwd kan worden als werknemer, daar zij nooit als werknemer gemeld is in België. Het is niet kennelijk onredelijk om, gezien verzoekster geen zelfstandige meer is en niet aantoon een andere economische activiteit uit te oefenen of over bestaansmiddelen te beschikken,

daar zij sinds 1 juni 2010 tot 28 februari 2011 OCMW steun ontving als alleenstaande en in juni 2011 opnieuw financiële steun ontving van het OCMW, te oordelen dat "aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis §1, aan de wet van 15.12.1980".

Waar verzoekster verwerende partij verwijt geen rekening gehouden te hebben met het feit dat zij een beroepsopleiding volgt, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat, indien dit zo zou zijn, zij verwerende partij hiervan zelf op de hoogte diende te brengen, wat niet is gebeurd. Bovendien, zelfs indien verzoekster effectief een beroepsopleiding volgt, dient zij nog steeds te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden zoals vermeld in artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval blijkt te zijn, daar zij niet beschouwd kan worden als werknemer, zoals verder uiteengezet in het tweede middel, evenmin als zelfstandige en een leefloon van het OCMW ontvangt sinds 1 juni 2010.

Het argument volgens de welke ze niet vrijwillig werkloos zou zijn geworden doet niet ter zake, daar uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster evenmin beschouwd kan worden als werknemer, daar ze zich in die hoedanigheid nooit heeft aangemeld.

Verzoekster slaagt er met haar beweringen niet in aan te tonen als zou zij vrijgesteld zijn van de verblijfsvoorwaarden zoals opgenomen in artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

5° 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, **en** hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.(4"

Immers, uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster geen werknemer is, geen zelfstandige en een onredelijke belasting vormt voor het Rijk. Geen enkel van die elementen wordt door verzoekster betwist, waardoor het vaststaat dat de beslissing genomen werd op basis van een juiste voorstelling van feiten en er geen schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet weerhouden worden.

"(...) Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die beslissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan. (4 Het eerste middel is ongegrond." (R.v.St., arrest nr. 162.331 dd. 06 september 2006, Staatsraad Brewaeys, G/A 134.458/VII-35.981)

Verzoekster maakt een schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk nu zij niet aantoonde dat ten gevolge van een bestuurlijke vergissing haar een voordeel werd toegekend dat haar door de beslissing wordt teruggevorderd. Immers, het is verzoekster zelf die niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in de wet, waardoor verwerende partij geen verwachting heeft geschept, waardoor het vertrouwensbeginsel geschonden zou zijn. Het eerste middel is ongegrond."

2.3. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 40 §4 en artikel 42 bis §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster niet meer kan beschouwd worden als zelfstandige noch als werknemer daar er 12 maanden zijn verstreken sedert zij "vrijwillig" werkloos is geworden

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening houdt met de uitzonderingssituaties opgenomen in artikel 42 bis §2.

Artikel 42 bis §2 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40 §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven; 3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Dat de overheid minstens rekening had dienden te houden met deze uitzonderingsbepalingen. Namelijk dat verzoekster reeds geruime tijd een beroepsopleiding volgt bij de VDAB, een instantie erkend door de overheid.

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 42 bis §1, van de Vreemdelingenwet terwijl deze niet van toepassing is op deze situatie daar verzoekster voldoet aan de

voorwaarden van ditzelfde artikel zodat de bestreden beslissing artikel 40 §4 en artikel 42 bis §1 van de Vreemdelingenwet, minstens de zorgvuldigheidsbeginsel schendt

doordat de overheid op geen enkele wijze is nagegaan of verzoekster voldeed aan de voorwaarden van de uitzonderingsbepalingen.

Minstens diende verzoekster uitgenodigd te worden om de nodige documenten over te maken om na te gaan of zij aan een uitzonderingsbepaling voldoet."

2.4. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 40§4 en van artikel 42bis §1 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de uitzonderings-situaties opgenomen in artikel 42bis §2 van de vreemdelingenwet. Ze stelt dat rekening gehouden diende te worden met het feit dat zij met een beroepsopleiding is gestart, zoals bepaald in artikel 42bis §2 4° van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet kan worden bijgetreden in haar stelling dat er onterecht geen rekening gehouden werd met het feit dat beroepsopleiding vormt bij de VDAB en zou vallen toepassingsgebied van artikel 42bis §2, 4° vreemdelingenwet. Waar verzoekster stelt dat zij onvrijwillig werkloos is geworden daar de BVBA failliet werd verklaard buiten haar wil, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat die bewering geen afbreuk doet aan de geldig genomen beslissing. Immers, verzoekster werd nooit beschouwd als een werknemer, wat blijkt uit de gegevens van de RSZ databank, die door verzoekster niet weerlegd worden. Bovendien is ze sinds 29 december 2008, zijnde 20 dagen na het verkrijgen van de E-kaart, haar aansluiting als zelfstandige stop, en sloot ze zich nadien nooit meer aan als zelfstandige, wat evenmin door verzoekster betwist wordt.

De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"(4) Uit bijkomend onderzoek bleek betrokkene op 27/10/08 zich aangesloten te hebben als zelfstandige bij het sociaal verzekeringsfonds Xerius. Op 3/11/08 diende zij een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als zelfstandige. Zij verkreeg op 9/12/08 op basis hiervan de E-kaart. Op 29/12/08, 20 dagen na het verkrijgen van een E-kaart, zette zij vrijwillig haar aansluiting als zelfstandige stop. Sindsdien is zij tot op heden nooit meer aangesloten geweest als zelfstandige, en voldoet ze dus niet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art. 40, §4, 1° wet 15.12.1980).

Als werknemer voldoet betrokkene evenmin aan de verblijfsvoorwaarden. Onderdanen van Roemenië en Bulgarije zijn heden onderworpen aan de overgangsmaatregelen en dienen een regelmatige en ononderbroken periode van minstens 12 maanden tewerkstelling aan te tonen (art 69 sexies - KB 8.10.1981). Uit de gegevens van de RSA databank, in het administratief dossier, blijkt dat betrokkene

nooit als werknemer werd gemeld in België en aldus niet aan deze verblijfsvoorwaarden voldoet (art. 40 §4, 1° wet 15.12.1980).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 2de categorie als alleenstaande van 01.06.2010 tot 28.02.2011. In juni 2011 kreeg betrokkene opnieuw financiële hulp van het OCMW. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40 §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980)."

Artikel 69 sexies van het KB van 8 oktober 1981 stelt het volgende:

"§ 1.- Onder voorbehoud van § 3, blijven de onderdanen van Bularije en Roemenië die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen, onderworpen aan de machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet.

Wanneer zij houder zijn van een machtiging tot voorlopig verblijf of de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk hebben verkregen, schrijft het gemeentebestuur hen in het vreemdelingenregister in en verstrekt het hun een bewijs van inschrijving in dit register. De geldigheid van het bewijs van inschrijving is beperkt tot de duur van de machtiging tot verblijf.

2.- Wanneer een van de onderdanen vermeld in § 1, eerste lid, wettelijk in België heeft gewerkt gedurende een regelmatige en ononderbroken periode van twaalf maanden of langer, wordt evenwel artikel 50 en 51 op hem toegepast, met deze twee verschillen dat ten eerste het document dat hij overeenkomstig artikel 50, §2, 1° moet voorleggen, het bewijs is dat hij wettelijk een activiteit in loondienst uitgeoefend heeft in België gedurende een regelmatige en ononderbroken periode van twaalf maanden of langer, en ten tweede dat hij, in voorkomend geval, in het bezit blijft van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.'

Artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het

Uit een samenlezing van artikel 40 §4, 1° en van artikel 69 sexies van het KB van 8 oktober 1981 blijkt dat verzoekster enerzijds niet beschouwd kan worden als werknemer, daar zij geen tewerkstelling van tenminste 12 maanden kan aantonen en evenmin als zelfstandige daar zij sinds 28/12/2008 noot meer aangesloten is als zelfstandige.

Artikel 42bis §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Waar verzoekster van mening is dat er rekening gehouden diende te worden met het feit dat zij een beroepsopleiding volgt heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat dit op geen enkele wijze invloed heeft op de geldig genomen beslissing. Immers, enerzijds blijkt uit het administratieve dossier geenszins als zou verzoekster aan verwerende partij kenbaar hebben gemaakt een beroepsopleiding te volgen. Anderzijds, zelfs indien verzoekster een opleiding zou volgen zoals bepaald in artikel 40§4 van de vreemdelingenwet, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoekster eveneens - als cumulatieve voorwaarde aan het volgen van een beroepsopleiding - dient aan te tonen dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat zij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk kan maken als zou zij niet ten laste komen van het Rijk, daar onomstotelijk vaststaat dat zij sinds 1 juni 2010 OCMW steun ontvangt, wat bovendien niet betwist wordt door verzoekster.

Een schending van de artikelen 40 §4 en 42bis §1 van de vreemdelingenwet werd niet aangetoond. Het tweede middel is ongegrond.”

2.5. Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste en tweede middel samen behandeld.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.7. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

2.8. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij drie vaststellingen maakt:

- 1 - verzoekster kan niet langer als EU-zelfstandige worden beschouwd;
- 2 - verzoekster ontvangt financiële steun van het OCMW;
- 3 - verzoekster voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer.

2.10. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster voormelde vaststellingen niet betwist.

2.11. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het gestelde in artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet en dat zij heeft nagelaten zich te laten informeren omtrent door verzoekster gevolgde beroepsopleidingen.

2.12. Artikel 42 bis, §2 ,Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40 §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven; 3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.13. Waar verzoekster een betoog voert aangaande het feit dat ze een beroepsopleiding volgt en dat verwerende partij in gebreke is gebleven zich daaromtrent te informeren dient de Raad op te merken dat verzoekster er volledig aan voorbij gaat dat de bestreden beslissing stelt: *“Als werknemer voldoet betrokkene evenmin aan de verblijfsvoorwaarden. Onderdanen van Roemenië en Bulgarije zijn heden onderworpen aan de overgangsmaatregelen en dienen een regelmatige en ononderbroken periode van minstens 12 maanden tewerkstelling aan te tonen (art 69 sexies - KB 8.10.1981). Uit de gegevens van de RSZ-databank, in het administratief dossier, blijkt dat betrokkene nooit als werknemer werd gemeld in België en aldus niet aan deze verblijfsvoorwaarden voldoet (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980).”*

2.14. Het Vreemdelingenbesluit bevat een hoofdstuk 1 quater dat de volgende titel draagt: *“Onderdanen van Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Bulgarije en Roemenië, die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen en hun gezinsleden – Overgangsbepalingen.”* Het bevat de artikelen 69 sexies tot 69 decies.

Artikel 69 sexies van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van § 3, blijven de onderdanen van Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Bulgarije en Roemenië, die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen, onderworpen aan de machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet.

Wanneer zij houder zijn van een machtiging tot voorlopig verblijf of de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk hebben verkregen, schrijft het gemeentebestuur hen in het vreemdelingenregister in en verstrekt het hun een bewijs van inschrijving in dit register. De geldigheid van het bewijs van inschrijving is beperkt tot de duur van de machtiging tot verblijf.

§ 2. Wanneer een van de onderdanen vermeld in § 1, eerste lid, wettelijk in België heeft gewerkt gedurende een regelmatige en ononderbroken periode van twaalf maanden of langer, wordt evenwel artikel 50 en 51 op hem toegepast, met deze twee verschillen dat ten eerste het document dat hij overeenkomstig artikel 50, § 2, 1° moet voorleggen, het bewijs is dat hij wettelijk een activiteit in loondienst uitgeoefend heeft in België gedurende een regelmatige en ononderbroken periode van twaalf maanden of langer, en ten tweede dat hij, in voorkomend geval, in het bezit blijft van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister

Artikel 69 decies van het Vreemdelingenbesluit, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 december 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, luidt als volgt:

“Voor onderdanen van Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Polen, Slowakije, Slovenië en Tsjechië houden de bepalingen van dit hoofdstuk op van kracht te zijn op 1 mei 2009.

Voor onderdanen van Bulgarije en Roemenië houden de bepalingen van dit hoofdstuk op van kracht te zijn op 1 januari 2012.”

2.15. Verzoekster is dus als Roemeense onderdaan tot 31 december 2011 onderworpen aan een specifiek overgangsregime neergelegd in artikel 69 sexies van het Vreemdelingenbesluit dat inhoudt dat indien zij als werkneemster aan de slag wenst te gaan, zij onderworpen is aan de verplichting in het bezit te zijn van een arbeidskaart en op grond hiervan een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Dit heeft als gevolg dat verzoekster als Roemeense onderdaan ook niet kan genieten van het vrije verkeer als werkzoekende die een beroepsopleiding volgt zoals bedoeld in artikel 40 §4, 1°, van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken 4 en meer bepaald stuk 4d) gevoegd bij het verzoekschrift, dat uitgereikt werd door de VDAB op 26 augustus 2011 blijkt ondubbelzinnig dat verzoekster ingeschreven is als werkzoekend: *“Ik ben werkzoekend (ingeschreven op vraag van het OCMW.”* Enkel indien ze aantoonde gedurende een

ononderbroken periode van een jaar als werknemer gewerkt te hebben in het Rijk kan verzoekster als EU-onderdaan genieten van het vrije verkeer van werknemers en op deze grond een verblijfsrecht erkend zien.

2.16. Uit een samenlezing van artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet en de artikelen 69 sexies en 69 decies van het Vreemdelingenbesluit kan niet anders dan volgen dat verzoekster als Roemeense onderdaan zich niet kan beroepen op het gestelde in artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet. Zij kan het verblijfsrecht niet behouden op grond van het starten van een beroepsopleiding als werkzoekende, tenzij zij haar verblijfsrecht verkregen heeft op grond van het gestelde in artikel 69 sexies, §2, van het Vreemdelingenbesluit wat te dezen niet het geval is, aangezien ze blijkens het administratief dossier haar verblijfsrecht verkregen heeft als zelfstandige. Verwerende partij diende zich dan ook niet te laten inlichten aangaande door verzoekster gevolgde opleidingen *“teneinde haar beter te profileren op de arbeidsmarkt”* en verzoekster kan dan ook niet de verwachting koesteren om daaromtrent een motivering te vinden in de bestreden beslissing.

2.17. Gelet op het gestelde in de artikelen 69 sexies en 69 decies van het Vreemdelingenbesluit kan verzoekster bezwaarlijk voorhouden dat aangezien ze *“nooit om verduidelijking of bijkomende stukken gevraagd (is), (...) zij er van uit ging dat haar specifieke situatie binnen de wettelijke kader resulteerde.”* Verzoekster kan gelet op het gestelde in artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet ook niet dienstig voorhouden te verwachten dat indien ze haar activiteiten als zelfstandige moet stopzetten vanwege een faillissement zij erop kan rekenen dat de verwerende partij haar verblijfsrecht ongemoeid laat.

2.18. Verzoeksters vaag betoog dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de aard en de omvang van het leefloon dat zij ontvangt en de periode ervan alsook de aankondiging van toekomstige plannen als zelfstandige die ondersteund worden door de stukken 11 en 12 gevoegd bij het verzoekschrift kunnen de precieze vaststellingen waarop de bestreden beslissing steunt aangaande feiten die zich hebben voorgedaan en die steun vinden in het administratief dossier niet aan het wankelen brengen.

2.19. Waar verzoeker betoogt *“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster niet meer kan beschouwd worden als zelfstandige noch als werkneemster daar er 12 maanden zijn verstreken sedert zij “vrijwillig” werkloos is geworden”* dient de Raad op te merken dat deze vaststelling niet kan gelezen worden in de bestreden beslissing en verzoeksters hele betoog daaromtrent dus feitelijke grondslag mist.

2.20. Bij het verzoekschrift werden stukken gevoegd aangaande allerlei cursussen die verzoekster volgt, gevolgd heeft of nog zal volgen. De stukken die dateren van voor het treffen van de bestreden beslissing (stukken 5, 6 en 7) betreffen cursussen Nederlands die gevolgd werden binnen een inburgeringstraject. De Raad ziet niet in welke mate zij relevant zijn in onderhavige betwisting. De Raad kan als annulatierechter geen rekening houden met stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing en die betrekking hebben op cursussen Nederlands en op een initiatiecursus informatica die nog gevolgd zullen worden (stukken 8, 9 en 10) en die niet kaderen binnen een overeenkomst voor een beroepsopleiding. Nog andere stukken (1 en 3) hebben geen uitstaans met onderhavige betwisting. Zij kunnen derhalve geen afbreuk doen aan het voormelde.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA